

18

48

27

64

68

68 EL RETORN
D'UN HETERODOX
**Jaume Sisa i la malaltia
celestial**

La Galeria

71 LITERATURA | P. Antoni Pons
Entrevista a Anna Carreras

72 LITERATURA | Joan Garí
Donar menjar a les gallines

73 MÓN EDITORIAL

74 LITERATURA | Lluís Bonada
**Un estudi de la dreta
espanyola parla de l'enemic
judeomacònic sense
esmentar l'antimaçoneria**

76 CINEMA | Àlex Gorina
Els secrets de Sitges

77 TELEVISIÓ | Toni de la torre
Perduda

78 TEATRE | Francesc Foguet
Hamlet destronat

79 ART | Ricard Mas
El fantasma de Franco

80 ART | Joan Abelló
**Constructors fantàstics
d'art**

81 GASTRONOMIA | J. Fàbrega
Cuiners sàdics

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser
reproduïda per cap mitjà:
mecànic, fotoquímico, electroòptic,
magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra
mena, sense permís de l'editor.*

El PSC d'Iceta

Miquel Iceta ha guanyat les primàries al PSC contra la candidatura de Núria Parlon. Iceta i Parlon representen dos punts de vista amb enormes diferències tant ideològiques com estratègiques. No es tractava, aquesta vegada, d'una qüestió de noms. Núria Parlon respon a esquemes molt més transgressors, menys conformistes, més atrevits. Tant nacionalment com socialment. Les idees de Parlon conflueixen més amb les de l'esquerra que representen les opcions de Podem o dels partidaris d'Ada Colau. Iceta és molt més prudent. La candidata derrotada, que, malgrat tot, va obtenir un bon resultat, afirma que el seu rival és més "conservador". Potser per això mateix Miquel Iceta ha repetit. La majoria dels dirigents i dels militants del seu partit consideren que ell és un valor més segur, menys temerari, en uns moments de profunds canvis i convulsions a Catalunya. Una majoria, per cert, que presenta una mitjana d'edat –més de 60 anys– alarmant. Igual que els votants actuals del PSC.

Però l'habilitat i la prudència que distingeixen l'acció política de Miquel Iceta no exclouen tampoc el conflicte. Tant ell com Núria Parlon es van comprometre a no abstenir-se en el debat d'investidura de Mariano Rajoy, ni que siga a costa de trencar la disciplina de vot al Congrés dels diputats. Per al PSC aquesta "desobediència" sempre havia estat una espècie de tabú. Quan Pere Navarro n'era primer secretari, els diputats socialistes catalans van votar dues vegades al Congrés contra les instruccions del PSOE en qüestions relatives al dret a decidir dels catalans. Navarro va pagar cara la gosaria i finalment es va veure obligat a dimitir. Iceta n'havia pres bona nota. Però ara ell es veu obligat a mantenir el perfil propi. Tant Iceta com els dirigents més resignats del PSC se'n fan creus. Afirment que mai s'haurien imaginat que arribarien a enfrontar-se al PSOE per un motiu "ideològic" i no "nacional".

El PSC no és una federació del PSOE. És un partit propi que es relaciona amb el seu homòleg estatal dins les coordenades que va marcar el protocol del 1978. Un protocol que el PSOE no s'ha pres mai del tot seriosament. Encara no se sap ben bé quines conseqüències tindran les profundes divergències que s'han obert entre els dos partits. Però una cosa sí que queda ben clara: Catalunya és una altra realitat. Una realitat que inclou diferències que arriben a gairebé tots els àmbits i tots els partits, amb les úniques excepcions del PP i Ciutadans. La catalanofòbia que s'ha anat estenent per tot l'Estat de fa anys obvia aquesta realitat. I considera que Catalunya s'ha de limitar a obeir. Una opció que cada vegada té menys partidaris entre els catalans.